

[Jens Møller.]

partier, men ellers synes man ikke at være interesseret. Denne sondring eller diskriminering, om man vil, mener jeg i høj grad er til skade for arbejdet herinde og dermed til skade for Danmark.

Det har bl. a. vist sig nogle gange i den senere tid, at ting, som der i og for sig var flertal for i dette ting, alligevel ikke kunne gennemføres. I nogle tilfælde var der nogle, der sagde: det er ikke vores forslag, vi må lave et andet, og så får vi så mange, at vi ikke kan finde ud af det. I andre tilfælde er det et parti, der har en evne til at sige alt eller intet: hvis vi ikke kan få alt, så vil vi slet ikke være med til noget. Og så kan man også endelig være ude for den situation, at nogle partier vil have deres forslag igennem her og nu med det samme, de vil ikke give den nødvendige tid. De siger selv, at det er afklaret, og de er helt klar over, hvordan det vil fungere, men hvad hjælper det, hvis ikke de andre partier, som eventuelt skal stemme for det, også har fået tid til og mulighed for at sætte sig så meget ind i det, at også de kan være overbevist om, hvilke konsekvenser et sådant lovforslag vil medføre, hvis det ophøjes til lov.

Disse ting er altså ikke sådan, at vi kan skelne mellem gamle og nye partier, som nogle ynder at gøre herinde; det gælder i mindst lige så høj grad det største af de nye partier som visse af de gamle.

Men det var økonomien, økonomien i septemberforliget, vi skulle tale om, og her mangler vi jo stadig at få den sidste del af septemberforliget gennemført. Det er det, der skal forhandles om i sommer, og som vi gerne skulle komme til et resultat med til efteråret, spørgsmålet om omkostningspolitik og indkomstpolitik.

Vor situation økonomisk set er jo, at der kommer en bedring i konjunkturerne fra udlandet, og det vil kunne føre til fremgang også i Danmark. Men hvordan denne fremgang skal blive, om den skal sættes mere eller mindre til, eller den skal blive til en virkelig og varig fremgang, ja, det afhænger af, om de fem partier i septemberforliget — og i den forbindelse er det i virkeligheden ret ligegyldigt med de partier, der ikke er med i dette forlig — kan vise det mod og den fremsynethed, som er nødvendig for at komme til et godt resultat.

Det gælder spørgsmålet om en indkomstpolitik, der nærmer sig en nulløsning for samtlige indkomster i dette land så meget som muligt for indkomststigningens vedkommende.

Det drejer sig om det, man plejer at kalde besparelser på de offentlige budgetter. Man skulle måske snarere kalde det en udgiftsreform, hvor man prøver at rationalisere og bortskære udgifter, der viser sig ikke at være nødvendige. I den forbindelse vil jeg gerne sige, at et af de steder, hvor jeg mener at man ikke kan forsvare at spare i øjeblikket, er inden for forsvarsområdet, dertil er den udenrigspolitiske situation alt for spæget.

Det tredje meget vigtige område er indkomstkatterne, der jo på mange måder virker initiativdræbende, og som derfor må og skal ned.

Så det fjerde, jeg vil nævne, er en afskaffelse af den strukturbestemte arbejdsløshed. Den konjunkturbestemte arbejdsløshed har vi jo grund til at tro kan forsvinde, når konjunkturerne vender, men den arbejdsløshed, der er opstået på grund af strukturændringer, rationaliseringer osv. i erhvervslivet, vil ikke forsvinde af den grund. Derfor er det meget væsentligt, at vi gennem dette forlig også får gjort en indsats for at afskaffe denne strukturbestemte arbejdsløshed.

De 3 første ting, jeg nævnte, ligger jo umiddelbart i septemberforliget, og med hensyn til den sidste, afskaffelsen af den strukturelle arbejdsløshed, så er vi netop kommet med nogle forslag til det katalog, der skal diskuteres her i sommerens løb. Det er en række initiativer, som vi mener vi kunne hjælpe på dette område, og som samtidig vil kunne hjælpe på anden måde.

Det er spørgsmålet om forlængelse af barselhvilen. De kvinder, der har barselhvile, vil så ikke tage plads op på arbejdsmarkedet, og samtidig vil det være til gavn for dem og deres familie. Det er spørgsmålet om forhøjelse af børnetilskuddet i de første 3 år i de tilfælde, hvor den ene af forældrene bliver hjemme og passer børnene. Det vil igen lette presset på arbejdsmarkedet, samtidig med at det vil give bedre forhold for disse familier og især for børnene.

Det er spørgsmålet om mulighed for flere halvdagspladser, sådan at de kvinder — det vil som regel være kvinder, men det kunne